

КОСПЛАЙН
Reunite

ВАЛЕНТИНО
НОТОРИ

КОСПМЕЙ
Нормисе

Арлайн Студиос
София, 2021

Valentino Notari
COSPLAY GIRL

copyright © 2021 Valentino Notari

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описание на имена, персонажи, места и случки са предмет на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, свържани се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КОСПЛЕЙ МОМИЧЕ

2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Валентино Нотари

Превод: © 2021 Крум Георгиев, Ина Кирякова

Редактор: Йоана Иванова

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-237-5

*На баба ми Елена, която ме научи да шия, кога-
то бях само на четири години.*

*И на учителката ми Паола Роки, човекът, кой-
то пръв ме накара да мечтая, че мога да запявам
пругащите се в габата ми исторци.*

Предисловие

— Покакжи ми силата си!

Откъде идва този смразяващ глас?

Студен, злобенен вятър развява гългите ѝ руси опашки и размърдва палсестата на моряшката ѝ поличка. Стъпките ѝ откъват между поругените здания на опустошения град. Агенти тъмнещи облаци се скриват в мрачното небе, образувайки чудовишно лице с празни очи, върху което мъглия изгива злобеща усмивка. Тръпки на страх преминават по гръбначния ѝ стълб.

— Покакжи ми силата си, момиченце!

Усаги преглъща и винаги маскираните очи на Мамору и плъоцията от бурята плаш. Струва ѝ се, че още малко и ще усети мириса на розата, втъкната в гърба на смъкнага му.

Когато той е до нея, тя не се страхува от нищо. Дори и от смъртта.

— Кралице Металия! — изкрещява срещу кървавото небе. — Няма да ти позволя да нараниш хората, които обичам!

Сребристият кристал, който стиска между пръстите си, засиява с ослепяващ, гън светлина. Надига го високо, сърцето ѝ не спира да бие.

— Сила на Аунния кристал, всеки се в мен!

Авч чиста енергия се отприщва от ръцете ѝ и разкъсва пелената от облаци. Но трае само миг: коварното лице на Кралицата се съствява, погледът ѝ светлината като черна дупка. Гневният ѝ рев е досущ великански смях.

— Това ли е всичко, което можеш? — звърори.

Ръцете на Усаги треперят от умората. Дочува гласа на Мамору, който я вика.

– Не можеш да се справиш сама!

Ужасяваща експлозия разтърсва земята. Момичето воин е отнесено назад от мощна ударна вълна. При все това нищо няма да ѝ навреди, докато той е там, до нея. Ще я спаси и заедно ще победят злото.

Но Мамору не я хваща. Усаги го разбура в последния момент: стомакът ѝ се качва в гърлото, докато губи равновесие, стъба се и рухва на земята, удрейки се болзнено...

...в червен фицлов килци. Перуката ми се цухлузва и русите опашки убисвам накриво. Върху мен прогряжават да се силат черни конфети, а от черния екран зад зърба ми образът на злата Кралица Металция сякаш се поизграба на гдулпостта ми.

От публицката се разнася смаян възглас: „Ооооо!“.

Все още спускам в ръка кристада от смода. Высокомоцната светоугодна лампа, която бласти между пръстите ми, осветявайки сградите от картон, част от гекура.

Как е възможно да се случи това? Репетирахме с ча-сове, бяхме съвършени.

Вуagam погледа си към Марко. Не е мръгнал и крачка. Още е там, в основата на стъбата: ерба се качи на сцената. Трябваше да се втурне и да ме похване във въздуха, а ме остаби да пагна. А по-дошото е, че изражението на лицето му не е развъднуваното изражение на човек, който току-що е осъзнал, че е съвъркал.

Нарочно ли го направил?

„Не се смеите!“, ще ми се да цкрещя към публицката.

„Не смейте да ми се поцеравател!“

Две създи се стичат по лицето ми при спомена за ужасното унижение отпреди три дни и покапвам по вката на пижамата. Мамка му, аз съм пълен провал.

Казвам се Алуце*. Да, като онази в Страната на чуда са та и ако трябва да съм искрена, в този момент една

* Името Алуце е италианският аналог на Алуц, Алуца. – Б.пр.

Заешка гулка, в която да изчезна, би ми свършила целта на работата. Онова, което ме отлъчаваше от много други воторокурнички, пребиваващи извън кампуса на унивърситета, е страстта ми към косплея. Прекарвам почти цялото си време в шене на костюми, направа на брони и спилдизране на перуки, и всичко това за онези редки специални дни, в които мога да се преборявам в героите от комиксите, анимационните и игрални филми и видеоигрите, които обичам.

Защо го правиш? Отговорът е прост: така наречената „реалност“, населена с нормални, винаги ми е била тясна. Още от дете бях онази страннама, която все не се чувстваше на място, онази, която поглъщаше гесетки романи и комикси, четех геймбъте се развиваше във фантастични светове, онази, която си представяше, че отлита с космически кораб към далечна галактика или че получава писънце от училще за магия и вешерство. През по-голямата част от краткото си съществуване копнеех да съм друг човек и чрез косплея успявам да събъгна този си копнеж.

За съжаление, напоследък и воторият ми живот се разбу на парчета.

Негодникът, омговорен за състоянието, в което се намирам понастоящем, се казва Марко. Той ме наблюдава от рамкираната снимка, намираща се там голу, сред кулчината от тешрапки и скици, спрулани върху бюрото: гъвкави тъмни кърици, тънка брада и тези пламтителни усни ада Патрик Суейзи и Демти Мур, сякаш избавяни от гална.

През погледа ми попадна захвърления на земята блуреи гиск на филма „Призрак“ и това беше най-доброто сравнение, което габавата ми успя да роди. Възможно е да

* От англ. ез. potlimes – хора, които свещам общоприетите мнения и моди – В.пр.

съм изглеждава филма поне гба-при пъти през последните няколко дни.

Съзнателно изпоздбах гумата „Възможно“.

Във всеки случай, от извешно време устните на този гдунак са извън моя обсег и навърно се млякват с най-вероломното същество, което някога е сплъвало по тази земя: една отровна пепелянка, отговаряща на името Серена Този.

Само като си помисля как ми се кискаше в негея от пог сцената, докато тичах надолу по стъпбата с омачкания от пагането косплеи коспюм на „Sailor Moon“, сваят гнйб започва да изпълва гърстите ми. За части от секунгата се гобурам го масата. Сграбчвам пластмасовата рамка и обзема от внезапно желание да вляза в ролята на професионален бейзболен питчър, я захвърлям срещу обдленената с плакати стена.

Триел

Стъква по захабения паркет, покрит с остатъци от конци за шене и някоя и друга карфица, които са ми се изплъзнали при непохватния опит за почувстване вчера сутринта. От съсегната стая се извисява провлаченият глас на съквартирантката ми: – Ти гобре, Адуче?

Жубейки с малкото парц, кошмо семейството ми съумява да ми праша, съм принудена да гедя апартамента със спугенитка от Слобакия, която си пада по марухуаната. Резултатът от това е, че гомъл ни ухае като звукозаписното спущо на Боб Марлу.

– Да, Кат, спокойно! – ѝ изкрещявам в отговор. Трябва да се успокоя, иначе ще свърша като...

А и после кой ще успее да обясни на старата ми психоложка от лиця какво се е случило с мен? Инстинктивно поглеждам към макетното ножче, зарязано върху нощното шкафче, в бадзост го купична книгу, кошмо

още не съм имада време да прочета. Следобедната светлина, която прониква през завесите от шифон, проблясва в разгледеното на части и все още покрито със засъхнада кръв острие.

Пръстите ми гококвам годната част на ръката, между китката и длътя, и под въздавничките им усещам погумите черти от още пресните разрезу. Конценструiram се върху изгарящата болка, за да обадя срама и разочарованието, които са ме спуснали за гърлото. То е пресъхнало. Напразно се боря за глътка кислород.

Аушай, Аушай!

Аушай!

Спускам зграбо китката си.

Поеми си въздух. А сега го изкарай целця навън.

Откъсвам парче от роката кухненска хартия и избръсвам лицето си. Усещам неравната ѝ повърхност по кожата ми, запазва е аромата си, сякаш пакетът е бил отборен преку марко. Погледът ми пада върху конзолата „Nintendo Switch“, която лежи обърната наопаки върху пода блузо го тв шкафа. Може би ако изцера егна игра, ще успея да се разсея марко, но още не съм разкара-ла Марко от списъка с приятели и в случай че го засека онайш, е вероятно да не го понеса.

Като стана въпрос за приятели, откакто преку три дни избягах обляна в сълзи от „Фiera ги Рома“ го гнес, само есин от тях си направи труга да се обади: Диего. Всяко момиче трябва да има в живота си по есин Диего. Той бе първият човек в света на косплея, с когото се сприятелих. Забавен е, умен е и според състугентките ми е очеузбожгащо влюбен в мен. Ние сме нещо погодно

---

* Fiera di Roma – есин от най-големите изложбени центрове в Европа, който всеки април организира събместно с Ассоциацията ISI.URB. Международното изложение за комикси, анимация, кино и игра Romics – B.pr.

на Денерис и Сър Джона от „Игра на тронове“, дори веднъж ги косплеянахме. Вярвам, че би направилa всички за мен и точно в това е проблемът: сега, след като Марко ме изостава, не бих искала между нас да възникнат негоразумения. Силно съм привързана към него, но не ми се ще да почне да си прави някакви илюзии, което обяснява четиригесет и шестте пропуснати повиквания, отбелязани на екрана на браќамата „Huawei“, която ползвам за телефон.

Присвивам кнапачи, вторачвајќи се замаяно в екрана. 13:10 ч.

По гяволите!

Нахлувам черни скъсани на коленете гынќи и отбавям чекмеркетто с тениските. Изважам есин топ на „Междузвездни войни“ и навлучам отгоре яке от цркуствена кожа. Накитник на „Кошмару преку Конета“, којто да покрене разрезите, и чифт зривни от флуоресцентна пластмаса. Фонгръомен, есин свој пуфра и маќко парфјом.

Добре, готова съм.

Грабвам кљочовете и се каня да се запльа към брамата, но се забавям за миг, за да огледам отраженето си в гялгото вертикално огледало, което купихме с Марко от ИКЕА миналото лято. Прокарвам ръка през червенте си погостругани на късо каре коси, разрошвајќи леко брешона.

Очите ми са леко погупти, но како цяло не изглеждам толкова зле. Вземам телефона и пуќкам камерата. Звук, имитирашц шраќването на замбора на оръжје, отеква цз тихата стая, после издизам и викам асансьора. Отбавям Instagram и понечвам да гобавя снимките към сторимата, којто публикувам в полза на моите цели триста чететгесет и четириума последователци. В последния момент обаче премислям. Предиствам цз гадерията на телефона в търсене на егна от миналогодишните ми

снимки в Косплеї, гобавям і няколко стікера и неубеж-
ная хаштаг:

#КосплеїМомиче

#What I've Done *

Докаато преминавам през портала на римския универзитет „Да Сапленца“ в компанията на сломенция мембър на Честър Бенингтън, ме дърба мурисът на кафе и цигарен гим, цвџац от стъблите на бара и през тунела с урбидни растения, проситирац се покрай Факултета по природни науки. Валобих се в мози тунел от първия път, в който го видях. Прудича на портал, вогещ към груг свџат, свог от бръшлян, който закрува свомата на грага зад вояд от листа, през който се процежда все още топлата свемлина на ранния снегобег.

Не, сериозно, вече сме октомври, а къде е есента? А после ще ми разправџат, че глобалното затопляне не съществувадо.

Успните ми се гвижам по гумите на песента, докато пресечам вхога на Факултета по хуманитарни науки и трџвам цз претпиканите коридори. Успџвам га се вмџкна през врата на аудлата точно зад зърба на влужацата в мози моментт професор Франкини, която препогаба „Историџа на костлюма“. Стџладовидно разположените банки вече са почти цуцџадо заети, затова си намцрам място най-отзад и смџквам слушадките от ушите си, влпреки настойчивџа протест на свџестта ми срещу преспьнџия акт га прекџсна парче на Linkin Park по срегатата.

---

* „Това, което направих“ – заглавие на песен на американската рок група Linkin Park

Веднага открубам приятелките си, сегнади няколко реда по-напред. Марша и Сара узглеждам като уздездам от съоръженията за клоцуране на планетата Камино: същите тъмножестеняви копрунени коси, сплескани нособе и проблявбаци, интерес към кълбоките в тъмните им очи. Отначало ми отне госта време да се науча да ги раздучабам след онзи незабравам първи ген миналата годцнна.

– Извнннвай?

– Мхм?

Изпитвам отчуждаващото усещане, че наблюдавам две коптя на ецин и свци чобек, които ме зпнат от прецния ред. В ума ми цзниква онзи цитат за гежквото от „Матрицата“: „Случва се, когато променят нещо“.

– Вижяхме, че имаш кльочувржкатель на Пикачу, закачен за раницата.

– И лицето ти узглежда познато.

– Да, в смисъл, не искаме да узглежда все едно те следим, но...

– ...случайно да се занимаваш с косплеи?

Не знам кое ме притеснява повече, способността им да зоворят като картеченици една след друга, без да оставят никакъв шанс на събеседника си да отговори, или фактът, че съм тулк от не повече от две минути, а страстта ми към косплея е вече разкрпята. Преглъщам, още не съм решила дали да цзлвжа, или не. Може би трябва. По-добре да не развнвам хобито си да се обличам като анимационен герой, поне не пред първите двама човека, които са ме заговорили.

Стига, Алце, вече не си в лицел! Ще видиш, че никой няма да ти се поциерава.

Кимам.

– Всъщност да.

– Знаех си! – цзбухва близначката отгясно, преминкбай-ки шумно една гъвка. – Виждала съм те да се светсаваши на Ромикс през април, беше Трейсер от играта „Overwatch“, нали?

- *Откъде си? – прещира гругата.*
– *Близко до град Акуила.*
– *Отдавна ли си в Рим?*
Покащам габата.
– *От миналата седмица.*
– *Ние сме от тук.*
– *Родени и израсти в квартал ЕУР.*
– *Значи още не познаваш никого?*
– *Ами, реално, не... – опитвам да отговоря, но неспирният поток на свързаницето на близначките не ми ми габва и секунда възможност за това.*
– *Вече познаваш нас!*
– *Купи ли си вече всички учебници?*
– *Ако искаш, можем да отидем заедно след лекциите! Има една книжкарница тук близо и...*

Прекарахме заедно целия следобед, а после и следващия и всички последвали след него. За няколко седмици станахме неразгледни, едно трио, способно да завърти габата на всяко момче в университетта или на изложението. А за момиче като мен, което е изкарало гимназията в опити да бъде невидима за останалите, това си беше шеметна промяна с мащаба на Дунгуи Ловн в „Гадни момичета“. Прегледахме ми твxnатa приемелска компания, някои от които бяха сред най-гобите косплеъри в Италия, а аз прибявяхох и Анего. Извегнъж да си нррр, който прекарва свободното си време, привеген наг шебната машина, престана да бъде нещо срамно, което да кривя от цялото училище. Благогаренце на тях започнах да се усъбвършенстввам, да уча нови техники, да печеля първите си състезания.

* От англ. ез. nerd – стереотипно жаргонно название на свърхинтелигентен, интродвертен и необщителен човек с интереси в областта на науката, почитател на фентъзи и фантастика – Б.лр.

За първи път в живота си почувствах, че принаудежа към нещо изключително, нещо яко. Нещо, за което да говоря с гордост. И това говеде го запознанството ми с Марко...

Погледите ни с Марта и Сара се пресичат. Но малко след това вече проговарявам га си шушукат. Нещо не е наред, сигурна съм в това. Дори не си направила труда га ме поздравят, а от същезанието на Ромикс насам нашата затворена друпица в WhatsApp се превърна в пустощ от позвънявания без отговор и жадък монолог от мои съобщения.

Защо проговарявам га ме ценорцрам?

Междувременно лекцията започна, а аз гори не я чувам. Изкарвам цял час вторачена в зърбовете на приатеките си, опитвайки се га укромя пристъпите на параноя, които направат в мен все по-назрапчиво. А и всички онзи мисли за Марко, които заплашвам га преиземам цялата ми глава във всеки еден момент, в който не е заета с друго, не помагам особено. Когато преподавателката обявява, че ще се видим другата седмица, натървайки цял куп документи в чантата си, вече съм на път га експлодирам. За моя огромна изненада, виждам как бадзначките се изправят в абсолютен синхрон и се заплътват право към мен.

— Алице, съкровище! — възкликва Марта, разпознаваема само благодарение на гръбката, която преживя не-престанно, и на начина, по който нарича всички га си приятели *съкровище*, който понасям единствено и само заради обичта, която тая към нея.

— Как се чувстваш? — похваща като ехо сестра ѝ, гокообайки ръката ми над лакътя, гокамо останалите студенти се изсипват на рояци към коридора.

Поглеждам едната, после другата.

— Момичета, какво става?

– Нищо, какво га стаба?
– Вие ми кажете! От три дни узобщо не ме отразявате.

Усмивката върху устните на Сара изстива.

– Помислихте си, че може да имаш нужда га останеш мако сама, така ге, след онава, което се случу.

– Сама? Имах нужда от вас. От моите приятели!

– Ами... – намесва се Марта, зрузейки нокътя на по-казалеца си. – Извини ни, съкровище, но като видяхме как реагира там, на издоженето, и... –

– Как реагирах?

Опсъвам се сериозно, че всеки момент ще се трансформирам в Хълк.

Сара разперва ръката пред лицето ми, като че се плаши га не се нахвърля отгоре ѝ.

– Чакай мако, остаъи ни га говорим!
Марта сбръчка нос.

– Е, стига ге, ти *букално* напагна Серена и Марко пред всички. Беше егати шошто...

– ...жандка история, га – съгласявам се.
Помня много добре.

От друга страна, направо не можех га повярвам. Въпреки сумрака в панацирния лабирион, знаех добре, че геселки очи се бяха вторачили в мен. Но не ми пукаше. Не ми пукаше за нищо друго, освен за ужасяващите гуми, които току що бяха изскочили от устата на гаджето ми: „Мисля, че ще е по-добре га се разгледим“.

Уещам внезапно желание га се разкъреша. Тренеря цялата.

– Просто така? От нищото?

– Извинявай, Аличе. Но наистина не извържам повече.

– Умолявам те – шепна, – нека поне га го обсъдим. Да излезем навън! Обясни ми какво се случва! Можем га оправим всички.

Опитвам се да го хвана за ръка, но той се отмества.

– Няма какво да ти обяснявам. Свърши.

– Глупост! – извикам. – Какво не ми казваш?

Поколебава се. Винаги е бил лош лъжец и сега тази микроми-
мика с горната уста просто потвърждава моите подозрения.

– Е?

– Защо проудвлякаваш? – казва женски глас иззад гърба ми.

– Почваш да ставаш смешна.

Няма друг, който да умее така да ме изкара от кожата ми, както Серена Тоуи. Дори не знам защо ме мрази толкова, макар че Сара е убедена, че го прави, открито на Изложението за комикси и иери в гр. Лука и двете се оказватме обличени като Елиза от „Замръзналото кралство“. Сега ми цува наредца с триумфална походка, обличена в официалната униформа на „Стар Трек“, вталена по изпъкналите и извивки.

И парчетата от пъзела се напасват цялано до последното: есеместте късно вечер, опитите да круе телефона си от мен...

– Спа ли с нея? – изкрещявам в лицето на Марко.

Мълчанието му е по-красноречиво от каквото и да било обяснение.

– От колко време е така?

– Месеци – заеква с тълно изражение.

– Един месец?

Поразена съм, нямам глуми.

– Как можа да ми причиниш това? И то с... нея!

Вкарвам цялото си презрение в последната дума.

– Спестя ми проповедите! – измлъква Марко истерично. –

А-а-а-а знаеш, че и аз съм нягнено какво си правила ти!

– Аз?! – изреждавам, но всъщност ми е все тяя. – Аз не съм направяла нищо!

– Да, ама наколоо се чуват други неща – изкрещява Серена.

Свързайте по бузите ми изсхвават за секунди от обзелама ме яр-
ост, изстрелявам се към нея и я сграбчвам за якчицката.

– *Какво си ми казала? Какво, по дяволите, си си измислила?*
– *Пусни ме!*

В пристъп на истинска истерия изсулвам ръкавицата, част от костюма, от ръката си и я започквам право в лицето ѝ.

– *Ти си курва!*

Е, га. Направих гугантска грешка.

Впросът е, че онай, онай... За бога, трябва да спра га мисля за нея, иначе пак ще се разкреся. Обаче трябва да пружая, че га я шамаросам с ръкавица, точно както са правели във Венеция през XVII в., си беше епично.

– Това, което най-много ме побърква – обяснявам на Марта и Сара, крачейки нагоре-надолу из вече празната ауда, – е, че не знам какво му е казала Серена, за га го убегу га ми цзневеру.

Балзначките си разменят безмълвно погледу.

– Ние знаем – казва Сара. – Говорихме с Марко.

Серуозността на тона им цзобоцо не ми гопага.

– Коза?

– Снощи на вечеря.

– И какво?

– Може би ще е по-добре първо га сегнеш...

– Просто ми кажете!

Марта си узладова гъбката в ръката и я задепя пог банката на последния ред.

– Казва му е, че си се опитада га преспши с човек от журишо.

Не е възможно. Този удар е прекалено ниско пог кръста гори и за нея. Започвам га разбуцам какво изпитва небинен човек, цзиправен по обвинение в съг. Възрадвам, възрадвам, Ваша чест!

– С кого? –

– С Фаргела, губълвора – отговаря Марта с поклатяща-не на глаба.

- Надявам се, че не сте повярвали.
- Твърдо не! – отвърщам бързо в хор.
Може би егна цегя прекалено бързо.
- Хайде, престани, Адиче, ставаш наистина параноич-
на! Никоу, който е с вичкия си, не би повярвал на по-
гобно нещо, а какво остава за приятелките ти!
- А защо тогава Марко е повярвал?
- Имад е скрийншотове – обявява Сара, отгова-
ряйки на безгласния ми въпрос. – А Фаргедя, мой пък...
Марко каза, че е разговарял с него и той е потвърдил
всичко.
- Твърди, че си му прашала снимки и си му отпращала
неприлични предлождания.
- Мозъкът пресмята като луг в отчаяно търсене на
някакъв изход. Аз съм като мишка, озобала се в хвъзгавия
капан на коварна змия. Серена и Фаргедя са приятел и в
крайна сметка е ясно, че е прещял да играе по свирката ѝ.
- Прокайате!
- Така или иначе – каза Сара, хващайки ме за ръка-
та, – трябва да се опиташ да си по-внимателна.
- Внимателна?
- Да, като цяло да избягваш да правиш сцену.
- Включително онлайн.
- Най-вече онлайн.
- Гледам ги онемяла.
- Примерно да постоиш галече от социалните мре-
жу за известно време, как ти се струва?
- Да, да направяш кратка пауза! Понеже също така,
съкробуше, казано сериозно, започва да става уморител-
но постоянно да трябва да те защитаваме.
- Докакто се връщам към метрото, се сблъскам с гъд-
боко усещане за недовкост, което свива стомаха ми.
Проглъждавам га превъртам в главата си предпазващия
цъказ на приятелките си и сиизходителния им маниер,

камо че да се спрахуваха, че във всеки един момент може да избухна. Но нади аз бях мазич, на която узневериха? Тогава откъде накъде това абсурдно чувство за вина?

Сагаам си слушавките и оглушителните нощи на „What I've Done“ на Linkin Park кънтям в празнотата на самосъжадението ми. Понякога животът има мози зловещи навик да свързва нещата по непревзвизим начин и така песента, която си прекъснал сутринта, се явява отново като перфектния саундтрак към онава, което свързето ти чувства в момента.

Пен си тихичко, върреки че ми цвба га креция с пълно зърло.

Поглеждам гонната част на ръката си, където пог накитника скорошните разрези се търкам болезнено в хавлуциния плат. В този момент, гокамо случам по стълбите на метрото при спирка „Полувкиничко“, га затрия себе си не ми се струва молкова доша цевя.